

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽ/10/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010068
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010068.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a zo sudcov JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, IČO: 36 731 544, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/43/2015 z 25. augusta 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/43/2015 z 25. augusta 2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet, podľa priloženého platobného predpisu v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/43/2015 z 25. augusta 2015 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) postupom podľa ustanovenia § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že spoločnosť MAC TV s.r.o. (ďalej len „navrhovateľka“ alebo „účastník konania“) ako účastníčka správneho konania č. 433/SKO/2015 porušila povinnosť ustanovenú v 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že program Chaos odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 21. februára 2015 o cca 20:35 hod. v trvaní cca 141 minút a 26 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením

reklamy päťkrát, za čo jej bola podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 4.000,- €.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Rada na svojom zasadnutí dňa 12. mája 2015 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľke vo veci možného porušenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že program Chaos odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 21. februára 2015 o cca 20:35 hod. v trvaní cca 141 minút a 26 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 28. mája 2015, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 433/SKO/2015. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol účastník konania upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol prepis/popis skutkového stavu. Dňa 26. augusta 2015 bola účastníkovi konania doručená opätovná výzva na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie, v ktorej mu bola uložená 5 dňová lehota na vyjadrenie, pričom účastník konania sa k správne konaniu do rozhodnutia vo veci nevyjadril.

Podkladmi pre rozhodnutie boli: záznam vysielania programovej služby JOJ z 21. februára 2015 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. a prepis/popis skutkového stavu.

Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a po oboznámení sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 25. augusta 2015.

Po uvedení prepisu/opisu skutkového stavu, Rada vo svojom rozhodnutí uviedla, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. určuje, koľko reklamných prerušení možno zaradiť počas vysielania audiovizuálneho diela. Z tohto ustanovenia jednoznačne nevyplýva, či sa má za trvanie audiovizuálneho diela považovať čistý čas diela (t.j. len trvanie audiovizuálneho diela bez reklamných prerušení) alebo jeho hrubý čas (t.j. vrátane reklamných prerušení). Európsky súdny dvor (ďalej len „ESD“) sa k tejto otázke vyjadril v rozhodnutí vo veci ARD v. PRO Sieben Média AG, sp. zn. C-6/98, v ktorom vyslovil názor, že ustanovenie, ktoré ukladá obmedzenia pri výkone slobôd, ako je napr. sloboda poskytovania služieb televízneho vysielania, musí tieto obmedzenia vyjadrovať jednoznačne. Vzhľadom na nejednoznačnosť tohto ustanovenia (pôvodne článok 11 smernice č. 89/552/EHS, v súčasnosti článok 20 smernice o AVMS, do slovenského právneho poriadku transponovaný v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.) dospel ESD k záveru, že toto ustanovenie je potrebné vykladať spôsobom, ktorý je pre vysielateľa menej obmedzujúci. ESD teda určil, že trvaním audiovizuálneho diela je potrebné rozumieť jeho hrubý čas (teda čas programu + čas reklamných prerušení).

Rada uviedla, že podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je možné prerušiť zaradením jedného reklamného prerušenia na každý 30-minútový časový úsek audiovizuálne dielo (okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb). Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z. autorského zákona je audiovizuálnym dielom dielo, ktoré je vnímateľné prostredníctvom technického zariadenia ako rad súvisiacich obrazov, či už sprevádzaných zvukom alebo nie, ak je určené na uvádzanie na verejnosť. Predmetné programy teda nepochybne sú audiovizuálnymi dielami. V zmysle vyššie uvedenej definície, napriek skutočnosti, že pojmy seriál, séria, dokumentárny film a bohoslužba nie sú v zákone č. 308/2000 Z. z. definované, vzhľadom na obsah a charakter predmetného programu je zrejmé, že sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených typov programov.

Výhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z. (ďalej len „JSO“) v § 3 ods. 1 definuje program vhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov. Predmetný program Chaos bol

odvysielaný s označením nevhodný pre maloletých do 12 rokov, a teda nebol programom pre maloletých. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na daný program sa vzťahuje obmedzenie zaradovania reklamy do vysielania ustanovené v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., zo znenia ktorého vyplýva, že pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek. Z gramatického hľadiska je teda zrejme, že časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť. Uvedené vyplýva aj zo znenia smernice o AVMS, ktorá v článku 20 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že audiovizuálne diela môžu byť prerušené televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Zo znenia predmetného ustanovenia je podľa Rady zrejme, že časový úsek nemôže trvať menej ako 30 minút. Vysielateľ teda môže prerušiť aj časový úsek dlhší ako 30 minút, nemôže však prerušiť časový úsek, ktorý by bol kratší ako 30 minút. Taký výklad je v súlade aj s recitálom č. 86 smernice o AVMS, podľa ktorého je cieľom smernice chrániť špecifický charakter európskych televízií, ktorým je zaradovanie reklamy medzi jednotlivé programy, a preto uvedená smernica obmedzuje počet možných prerušení v audiovizuálnych dielach. Účelom obmedzenia prerušení audiovizuálnych diel je chrániť divákov pred nadmerným reklamným tlakom a tiež chrániť integritu audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela. Je zrejme, že pokiaľ by bolo možné prerušiť aj časové úseky nedosahujúce 30 minút, nebolo by to v súlade s účelom samotnej smernice o AVMS.

Rada uviedla, že k rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) vo svojom rozsudku vo veci sp. zn. 3SŽ/12/2013, z ktorého citovala: „Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. výslovne určuje, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový časový úsek. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak túto výnimku nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákupom sa delia na ucelené 30-minútové úseky.“

Ďalej poukázala tiež na rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 3SŽ/2/2013, v ktorom súd uviedol, že: „Výklad zákona, ktorý použil správny orgán v napadnutom rozhodnutí je aj v súlade s únióvnym právom, konkrétne s citovanou smernicou č. 2010/13/EÚ. Vnútroštátne orgány aplikácie práva (tak súdne, ako aj správne orgány) sa majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.“

K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozsudku vo veci sp. zn. 5SŽ/11/2013, v ktorom uviedol, cit.: „Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy je zrejmy účel zákonodarcu stanoviť podmienky pre povinnosť vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom Rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe nielen gramatického ale aj logického a ideologického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods. 3 zákona o vysielaní v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30 - minútový úsek.“

Rada zdôraznila, že požiadavka obmedziť zaradovanie reklamy v rámci vysielania audiovizuálnych diel, zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z., vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela. Táto požiadavka je jasne postulovaná smernicou č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách a taktiež jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou divákov a autorov audiovizuálnych diel, a to na základe zákona, konkrétne ustanovením § 35 zákona č. 308/2000 Z. z. Práve takéto obmedzenie slobody prejavu umožňuje ustanovenie čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Podmienka legality a legitimacy je teda nepochybne naplnená.

Posúdením skutkového stavu Rada zistila, že program Chaos, odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 21. februára 2015 o cca 20:35 hod. obsahoval štyri kompletne 30-minútové časové úseky a piaty časový úsek, ktorý trval cca 21 minút a 26 sekúnd. Ako vyplýva zo záznamu vysielania, ako aj z prepisu/popisu skutkového stavu, účastník konania toto audiovizuálne dielo prerušil zaradením reklamy päťkrát, každý 30-minútový časový úsek raz a tiež prerušil raz aj piaty časový úsek, ktorý netrval 30 minút. V predmetnom audiovizuálnom diele teda počet reklamných prerušení prevýšil počet kompletných 30-minútových časových úsekov, čo je v rozpore s vyššie uvedeným výkladom § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospela Rada k záveru, že účastník konania porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že program Chaos odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 21. februára 2015 o cca 20:35 hod. v trvaní cca 141 minút a 26 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy päťkrát.

Ďalej Rada vo svojom rozhodnutí uviedla, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt). Táto zásada platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj v prípade správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu dokazovať zavinenie, alebo dokonca úmyselné konanie. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Rada ďalej poukázala na viaceré právoplatne uložené sankcie za porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Pri určovaní výšky pokuty Rada vzala do úvahy: závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti a spôsob porušenia povinnosti.

K závažnosti správneho deliktu Rada uviedla, že závažnosť správneho deliktu v súvislosti s porušením povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. spočíva v tom, že prerušením programu aj v časovom úseku nedosahujúcom 30 minút bol spotrebiteľ - divák vystavený nadmernému reklamnému tlaku, pred ktorým ho má obmedzenie vysielateľa zakotvené v predmetnom ustanovení chrániť. Na základe okolností prípadu a nižšie uvádzaných kritérií dospela Rada k záveru, že závažnosť predmetného správneho deliktu nie je taká vysoká, aby musela byť pokuta uložená v strednej, príp. na hornej hranici zákonom stanoveného rozsahu určeného pre porušenie predmetnej povinnosti.

Ďalej Rada uviedla, že účastník konania je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt), podstatné je len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Upozornila na skutočnosť, že účastník konania bol za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. Z. sankcionovaný už v minulosti. Účastník konania mal a mohol teda vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z. z. Účastník konania bol v čase spáchania správneho deliktu oboznámený s výkladom Rady ohľadne aplikácie citovaného ustanovenia zákona o vysielaní a mal teda možnosť prispôsobiť svoje vysielanie zákonným požiadavkám.

K rozsahu a dosahu vysielania uviedla, že účastník konania je na základe licencie č. T/39 multiregionálnym vysielateľom. Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 3 písm. q) zákona č. 308/2000 Z. z. percentuálne pokrytie vysielania účastníka konania, a teda vyjadruje, koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone č. 308/2000 Z. z., v tomto prípade viac ako 30% a menej ako 80% obyvateľov. Účastník konania je na základe licencie č. TD/15 celoplošným vysielateľom podľa zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon č. 220/2007 Z. z.“). Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 220/2007 Z. z. právo držiteľa licencie vysielateľ televíznu programovú službu niektorým zo štandardov digitálneho televízneho príjmu najviac na celom území Slovenskej republiky okrem vysielania v paralelných frekvenčných vyhradeniach.

Rada uviedla, že v prípade porušenia povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. nejde o trváci správny delikt, nakoľko k jeho spáchaniu došlo vo vyššie uvedenom dni a čase. Následkom porušenia povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je vystavenie recipienta nadmernému reklamnému tlaku. Ďalšie kritérium pre určenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorým je spôsob porušenia povinnosti účastníkom konania, je predmetom výroku rozhodnutia, ako aj jeho samotného odôvodnenia. Spôsob, akým účastník konania porušil povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. spočíva vtom, že program Chaos odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 21. februára 2015 o cca 20:35 hod. v trvaní cca 141 minút a 26 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy päťkrát.

V závere rozhodnutia Rada uviedla, že zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje, jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty týchto správnych deliktov došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, resp. v akom rozsahu a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Rada pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti a zákonom stanovený rozsah pre uloženie sankcie, z ktorého Rada vychádzala (od 3 319 € do 165 969 €), dospela k záveru, že sankcia vo výške 4 000 € je plne odôvodnená a zodpovedá závažnosti prejednávanej veci.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka, ktorá navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby odporkyňu zaviazal na úhradu trov konania a trov právneho zastúpenia navrhovateľky. Ako dôvod opravného prostriedku uviedla, že napadnuté rozhodnutie odporkyne zasiahlo do základného práva navrhovateľky na (i) spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; a (ii) slobodu prejavu a šírenie informácií, garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1 a 2 a článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 ústavy, ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru.

Navrhovateľka uviedla, že k zásahu a porušeniu práva došlo postupom Rady v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým uložila navrhovateľke sankciu, nakoľko:

- a) nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnice o vykonaní dôkazu (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom), čo predstavuje postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol nezákonný a spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady;
- b) nedostatočne odôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľky; a
- c) na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, čím nesprávne právne vec posúdila.

Navrhovateľka namietala, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. Rovnako navrhovateľka namietala, že nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k existencii a splneniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu predstavuje zjavný zásah do práv navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu

ochranu, najmä práva na jasné, určité a zrozumiteľné odôvodnenie.

Rovnako navrhovateľka namietala, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie ústavne akceptovateľného dôvodu a bez existencie proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte), je možné považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu navrhovateľky a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

Pokiaľ Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú: záznamy z vysielania programovej služby JOJ; a prepis/popis skutkového stavu, navrhovateľka v opravnom prostriedku namietala najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že Rada buď (i) nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec; alebo (ii) ich nevykonala v súlade so správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia Rady vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom.

Navrhovateľka uviedla, že v prípade, ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že jej rozhodnutie je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu (resp. ak Rada uvádza, že sa „oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie“) je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady (každý člen Rady, ktorý hlasoval o uložení sankcie) sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhľadli zvukovo-obrazový záznam. Následne vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 správneho poriadku. Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadli obrazovo-zvukové záznamy), tzn. obhliadla dôkaz, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 správneho poriadku. Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardný spôsob, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie neustranným. Navrhovateľka mala v prejednávanej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali. Správne trestanie nie je možné, ak mu nepredchádza spravodlivé konanie, ktoré je založené na riadnom preskúmaní skutkového stavu veci a vykonanom dokazovaní, ktoré bez dôvodných pochybností preukazuje, že došlo k spáchaniu administratívneho deliktu. Správne trestanie zároveň vyžaduje, aby sa orgán, ktorý o administratívnom delikte rozhoduje, riadne a dôkladne (najmä osobne) oboznámil so všetkými dôkazmi a tieto boli riadne v súlade s procesnými predpismi vykonané. S ohľadom na špecifikum kolektívneho rozhodovania Rady, je teda zrejmé, že všetci členovia Rady, ktorí rozhodujú o administratívnom delikte sa musia osobne oboznámiť so všetkými dôkazmi a tieto v súlade s procesnými predpismi vykonať.

Navrhovateľka zdôraznila, že z administratívneho spisu Rady, ani zo zisteného skutkového stavu veci nevyplýva, že by sa akýkoľvek člen Rady oboznámil s jedinými dôkazmi v konaní a taktiež nevyplýva, že ak sa aj oboznámili s predmetnými dôkazmi, tieto neboli vôbec vykonané, tzn. vykonané v súlade so správnym poriadkom a o ich vykonaní nebola spísaná zápisnica. Nakoľko správny poriadok dôkazné prostriedky vymedzuje iba príkladom, ustanovenie § 22 ods. 1 celkom jednoznačne určuje povinnosť vyhotovenia zápisnice o všetkých vykonaných dôkazoch. Oboznámenie sa s obsahom záznamu z vysielania jeho premietnutím, je bez akýchkoľvek pochybností vykonaním dôkazu, na ktoré sa musí aplikovať § 22 ods. 1 správneho poriadku, bez akejkoľvek možnosti Rady postupovať inak.

Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania všetkými (hlasujúcimi) členmi Rady je podľa názoru navrhovateľky, ale aj podľa právnych záverov Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhľadnutím presvedčí o predmete konania. Vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre navrhovateľku, ako účastníka správneho konania zásadný význam.

Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku. Vykonávanie dôkazov v prípade, ak nejde o ich vykonanie za prítomnosti účastníka konania priamo na zasadnutí Rady, ktorá rozhoduje o prejednávanej veci, podľa navrhovateľky nemôže prebiehať „kabinetným“ spôsobom a už vôbec nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu zamieňať/stotožňovať, resp. nahrádzať napr. s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotoveným zamestnancom kancelárie Rady, či prerozprávanou/prepísanou analýzou obsahu záznamov z vysielania jedného člena Rady alebo zamestnanca kancelárie Rady.

Zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo-zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť citelnú sankciu, na vlastné oči videli. Je totiž možné predpokladať, že v mnohých prípadoch sa bude jednať o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zhŕňa, rozhodne nemôže nahradiť. Rada je v zmysle zákona o vysielaní kolektívny správny orgán, ktorého členovia sú volení Národnou Radou Slovenskej republiky. K právomoci Rady patrí rozhodovanie o závažných otázkach ústavnoprávneho charakteru, najmä svojimi rozhodnutiami obmedzovať slobodu prejavu vysielateľov. Je preto v celku zásadné, aby v rámci správneho konania členovia Rady rozhodovali osobne.

V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaný riadnym procesným spôsobom.

V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012, ako podpornú judikatúru uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vysporiadal so všetkými aspektmi vykonávania dôkazov v správnom trestaní.

Navrhovateľka ďalej poukázala na skutočnosť, že povinnosť kladená ustanovením § 21 ods. 1 správneho poriadku je odrazom práva na spravodlivé konanie, na ktoré poukazuje aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej činnosti. ESLP vo veci Lisica v. Chorvátsko, potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, kedy konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť len vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná.

V prejednávanej veci podľa odporkyne nie je viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná, pretože žiaden podklad rozhodnutia Rady nenasvedčuje tomu a ani nepotvrďuje, že by sa správny orgán (členovia Rady) oboznámili s obsahom dôkazov (záznamov z vysielania) a ich obsah formálne zachytili do zápisnice o vykonanom dokazovaní.

K proporcionálite zásahu do práva na slobodu prejavu navrhovateľka uviedla, že ak orgán verejnej moci zasahuje do základného práva navrhovateľky alebo toto obmedzuje, je na ňom aby preukázal, že existoval na to legitímny dôvod vychádzajúci z verejných záujmov vymedzený v článku 26 ods. 4 ústavy a takýto zásah bol zároveň aj proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti). Uviedla, že Rada po osvedčení formálnej podmienky pre možné obmedzenie slobody prejavu sa už nezaoberala osvedčovaním ďalších dvoch materiálnych podmienok pre obmedzenie slobody prejavu a svoj postup zdôvodnila len všeobecným postulátom o tom, že obmedzenie vychádza z potreby ochrany divákov pred nadmerným reklamným tlakom a potreby zachovania integrity audiovizuálnych diel v záujme autorov daných diel, ako aj samotných divákov. Rada neskúmala aký ústavne legitímny cieľ (prvá materiálna podmienka) zákonná norma a obmedzenie sleduje a ani neskúmala či je obmedzenie zároveň

proporcionálne (druhá materiálna podmienka) a svoj postup ani nezdôvodnila. Napadnuté rozhodnutie je tým pádom nedostatočne (vôbec) odôvodnené, čím sa stáva nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť a zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p. Nakoľko Rada neuviedla žiadne odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu, napadnuté rozhodnutie trpí vadou, pre ktorú je potrebné ho zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Opomenutie uvedenia odôvodnenia je zjavným a závažným zásahom do práva navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, najmä práva na určité a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia.

K zásahu do slobody prejavu uviedla, že väčšinu základných práv možno obmedziť v akomkoľvek verejnom záujme. Sloboda prejavu sa neráta do takto spojených väčšiny, pretože slobodu prejavu je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v článku 26 ods. 4 Ústavy SR. To znamená, že obmedzenie slobody prejavu je zákonné a prípustné len vtedy, keď sa splní formálna podmienka zákona a dve kumulatívne materiálne podmienky.

Navrhovateľka uviedla, že síce bol zásah do jej slobody prejavu vykonaný na základe zákona (§ 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.) /formálna podmienka/, avšak tento zásah (obmedzenie) nebol vykonaný na základe niektorého z chránených verejných záujmov podľa článku 26 ods. 4 Ústavy SR (prvá materiálna podmienka) a nebol proporcionálny /nevyhnutný v demokratickej spoločnosti/ (druhá materiálna podmienka). Navrhovateľka uviedla, že z napadnutého rozhodnutia, ako aj zo skutkového stavu veci je zrejmé, že Rada obmedzila právo na slobodu prejavu navrhovateľky na základe „domnej“ ochrany práva divákov (spotrebiteľov) pred nadmerným reklamným tlakom a ochranu ich práva a práva autorov na zachovanie integrity audiovizuálnych diel. Bez ohľadu na to, že Rada neidentifikovala, ktorý z vymedzených verejných záujmov podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR bol v prejednávanej veci legitímnym cieľom ochrany, navrhovateľka skonštatovala, že „právo divákov (spotrebiteľov)“ nebyť vystavený nadmernému reklamnému tlaku a právo na zachovanie integrity audiovizuálneho diela na ochranu pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu, nie je možné považovať za legitímny verejný záujem na obmedzenie slobody prejavu, nakoľko takéto právo „divákov“ ústava ani Dohovor nepoznajú a podľa navrhovateľky nespádajú ani pod jednu z legitímnych podmienok pre obmedzenie slobody prejavu vymedzených v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.

Navrhovateľka namietala, že článok 26 ods. 4 Ústavy SR a článok 10 ods. 2 Dohovoru predstavuje limitačnú klauzulu pre orgán verejnej moci, ako aj všeobecný súd, ktorú nemôžu prekračovať a to ani v prípade, ak by akékoľvek ustanovenie zákona im dávalo kompetenciu nad jeho aplikovaním a vynucovaním, v prípade ak nie sú splnené špecifické striktné podmienky pre obmedzenie slobody prejavu.

Nakoľko predmetné ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a jeho aplikácia Radou je obmedzením slobody prejavu nad rámec a bez existencie Ústavou SR a Dohovorom vymedzených podmienok pre obmedzenie slobody prejavu a Radou identifikované „právo“ divákov nie je možné subsumovať ani pod jednu z limitačných klauzúl čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, napadnuté rozhodnutie je nezákonné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a predstavuje tak protiústavný zásah do slobody prejavu navrhovateľky.

Navrhovateľka uviedla, že aj informácie reklamného charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. Štát v tomto prípade v súlade so svojim primárnym záväzkom zabezpečil pluralitu médií na to, aby aj tieto informácie mohli byť vyhľadane a spracované divákmi a rozšírené navrhovateľkou. V prejednávanej veci je preto možné konštatovať, že odvysielané informácie reklamného charakteru „neboli spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie obmedzení práva divákov sledujúcich program a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 Dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu“ (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn.: II. ÚS/307/2014-45 z 18. decembra 2014).

Na záver navrhovateľka poukázala na závery Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 307/2014, ktorý sa precízne vysporiadal s úlohou orgánov štátu (Rady a všeobecných súdov) vo vzťahu k posudzovaniu slobody prejavu a zásahov štátu, a ktorý je najnovšou judikatúrou aplikácie ustanovení zákona o vysielaní vo vzťahu k právu masmédií na slobodu prejavu.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd SR napadnuté rozhodnutie ako zákonné potvrdil.

Pokiaľ navrhovateľka v bode 3 na stranách 3 až 6 svojho vyjadrenia namietala, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby, resp. pri vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu, odporkyňa uviedla, že podkladom pre rozhodnutie sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci. Záznam vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú jej známe.

Navrhovateľka bola odporkyňou vyzvaná v oznámení o začatí správneho konania, aby zaslala svoje stanovisko a aby sa vyjadrila k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými boli záznam vysielania programovej služby JOJ z 21. februára 2015 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu predmetného oznámenia. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka bola oboznámená s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby sa vyjadrila k predmetu správneho konania a navrhla ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo však neurobila. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska.

Zo samotného znenia rozhodnutia č. RP/43/2015 vyplýva, že podkladmi pre jeho vydanie boli písomný prepis/popis skutkového stavu a vyššie špecifikovaný záznam vysielania. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhľadnutie vyššie uvedeného záznamu vysielania odporkyňou.

Odporkyňa uviedla, že spochybnenie sledovania záznamu vysielania, ktorého obsah je predmetom správneho konania, členmi Rady nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše zavádzajúce, nakoľko odporkyňa sa náležite a v miere dostatočnej pre rozhodnutie vo veci oboznámila so skutkovým stavom. Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho vzhľadnutím. Rada ako správny orgán si je plne vedomá svojej povinnosti dôsledne a bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav veci, čoho je v danom prípade vzhľadnutie záznamu vysielania nevyhnutnou súčasťou.

Odporkyňa súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Písomný prepis/popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, t.j. na hmotnom substráte, do písomnej podoby, v ktorej je možné ho potom použiť na účely správneho konania, t.j. zaslať ho účastníkovi konania ako jeden z podkladov pre rozhodnutie a dať mu možnosť sa k jeho obsahu vyjadriť a v konečnom dôsledku ho použiť ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia. Prepis/popis skutkového stavu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu, nie je možné zamieňať, resp. ho považovať za dokument, ktorý by suploval zápisnicu o vzhľadnutí záznamu vysielania odporkyňou.

Odporkyňa tiež uviedla, že ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom

popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Navrhovateľka sa vo svojom odvolaní obmedzuje len na všeobecné tvrdenia ohľadne autenticity zisteného skutkového stavu a subjektívneho vnímania odvysielaného obsahu členmi Rady, prípadne zamestnancami Rady, čo však opäť nemá racionálny základ a neopiera sa o konkrétne skutočnosti. Odporkyňa sa dôsledne oboznámila so skutkovým stavom veci, pričom dospela k záveru, že podklady pre rozhodnutie, ktorými sú prepis/popis skutkového stavu a vyššie uvedený záznam vysielania, sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci.

K rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010 odporkyňa uviedla, že úkon výkonného orgánu Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie. Odporkyňa však striktne rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vykonáva administratívne technické činnosti Rady. Medzi ne patrí napr. vyhotovovanie prepisov vysielania (s ktorými sú všetci členovia Rady oboznámení ešte pred prípadným začatím správneho konania, a teda k nim môžu vzniesť akékoľvek námietky), zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, právna analýza a podobne. Názor zamestnancov Kancelárie Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov.

Ďalej odporkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/11/2013 v obdobnej veci, z ktorého vyplýva, cit.: „ nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je nožné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2011, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 ods. 1 správneho rádu.“

V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na ďalšie rozhodnutia, v ktorých bola vznesená obdobná námietka, napr. sp. zn. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012, 6SŽ/21/2012 alebo 2SŽ/15/2013, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil. S názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci súhlasil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach vo veciach sp. zn. I. ÚS 2/2015, I. ÚS 3/2015 a I. ÚS 4/2015.

Podľa názoru odporkyne záznam vysielania je obdobný ako listina. Ide o zvukovo-obrazovú, príp. iba zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči. Podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou, aj v prípade záznamu vysielania sa správny orgán (v tomto prípade Rada) najprv presvedčí o jeho pravosti, t.j. či ho poskytol vysielateľ, ktorý o to bol dožiadaný a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní. V prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rady sa skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho-ktorého vysielateľa. Následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže vzhľadom vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané. Rovnako ako v prípade listiny, ani po vzhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zřejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len jeho vzhliadnutím.

V prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, napríklad predmety alebo nehnuteľnosti. V prípade záznamu vysielania má hmotnú povahu len dátový nosič, na ktorom je vysielanie zaznamenané. Fakt, že Rada vzhľadom záznamu vysielania, ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť nič, čo nemá hmotnú povahu. Rada môže teda ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah, a preto nebol dôvod, aby Rada o vzhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu.

Tvrdenie navrhovateľky, že Rada sa neoboznámila s obsahom záznamu vysielania, je podľa odporkyne

absolútne nepodložené a nezakladá sa na pravde. Členovia Rady sa s jeho obsahom oboznámili, čo vyplýva aj zo samotného napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (ako aj ostatných rozhodnutí týkajúcich sa obsahu vysielania) detailne popisuje a rozsiahlo analyzuje vysielanie konkrétneho vysielateľa. Je zrejmé, že v prípade ak by Rada nevhľadla záznam vysielania, nemohla by v súvislosti s ním následne vynášať závery a hodnotenia, nakoľko by netušila, čo je jeho obsahom.

K zásahu do práva na slobodu prejavu uviedla, že povinnosť ustanovená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bola do slovenského právneho poriadku zavedená transponovaním smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „smernica“) a jedná sa o prakticky doslovné transponovanie čl. 20 ods. 2 smernice. Je teda zrejmé, že aj na úrovni Európskej únie dospeli členské štáty k záveru, že je potrebné obmedziť vysielanie reklamy a telenákupu vo vysielaní programových služieb. Táto povinnosť vychádza z potreby ochrániť divákov pred nadmerným reklamným tlakom. V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozhodnutie ESD vo veci RTL Television GmbH v Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk, sp. zn. C-245/01, v ktorej sa ESD zaoberal výkladom čl. 20 ods. 2 (pôvodne článok 11 smernice č. 89/552/EHS), ktorý bol transponovaný do § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ESD uviedol, že obmedzenie zaraďovania reklamy do vysielania programov sleduje legitímny cieľ zahŕňajúci ochranu ostatných v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, menovite ochranu konzumentov ako televíznych divákov, ako aj ich záujem na prístupe ku kvalitným programom. Tieto ciele môžu odôvodňovať opatrenia proti nadmernej reklame. ESD rozhodol, že ochrana spotrebiteľov pred zneužívaním reklamy alebo ako cieľ kultúrnej politiky, udržanie určitej úrovne kvality programu sú ciele, ktoré môžu odôvodniť obmedzenia zo strany členských štátov o voľnom pohybe služieb vo vzťahu k televíznej reklame. K primeranosti predmetného obmedzenia odporkyňa zdôraznila, že toto sa netýka obsahu reklamy, nejedná sa o zákaz, ale iba limit na frekvenciu, ktorý sa vzťahuje na každého vysielateľa, a v zásade umožňuje vysielateľom slobodne rozhodnúť o načasovaní a v súlade so smernicou aj o dĺžke reklamného prerušenia.

Samotný ESD uznal legitímny cieľ a proporcionalitu obmedzenia, ktoré je v slovenskom právnom poriadku ustanovené v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. V predmetnom prípade obmedzenie slobody prejavu spĺňalo podmienky legality, legitimacy aj proporcionality.

Ďalej odporkyňa uviedla, že to, že na zahraničné programové služby sa zákon č. 308/2000 Z. z. nevzťahuje, nie je pre posúdenie predmetnej veci relevantné. Navrhovateľka z vlastnej vôle požiadala o licenciu na vysielanie v Slovenskej republike a ako vysielateľ je povinná riadiť sa zákonom č. 308/2000 Z. z. a plniť si povinnosti v ňom stanovené a nie neustále polemizovať o opodstatnenosti povinností určených zákonodarcom (ktoré vyplývajú aj z právnej úpravy na úrovni Európskej únie) a týmto spôsobom hľadať spôsob, ako sa vyhnúť ich plneniu a odpútať tak pozornosť súdu od skutočnosti, že z jej strany dochádza k opakovanému, vedomému nerešpektovaniu zákona. Z tohto dôvodu považovala odporkyňa jej argumentáciu za bezpredmetnú a zjavne účelovú, nemajúcu oporu v zákone.

Čo sa týka navrhovateľkou citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, odporkyňa uviedla, že tento sa týkal diametrálne odlišnej povinnosti konkrétne § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý ustanovuje vysielateľom povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru. Z tohto dôvodu uvedený nález podľa názoru odporkyne nie je možné aplikovať na predmetný prípad.

Záverom odporkyňa uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej sankcie pokuty považuje rovnako za plne odôvodnenú. V predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnala s argumentmi navrhovateľky. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), preskúmal vec z dôvodov a v rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p., opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 O.s.p.) dňa 22. februára 2017 v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie riadne vykázané a svoju neprítomnosť neospravedlnil, a po oboznámení sa s ústnym vyjadrením poverenej zástupkyne odporcu, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 433/SKO/2015, vrátane obrazovo-zvukového záznamu, dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno priznať úspech.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v posudzovanej veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 433/SKO/2015, ktoré bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľky dňa 28. mája 2015. V administratívnom spise bol pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, oznámenie o začatí správneho konania z 12. mája 2015, prepis/popis skutkového stavu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, zápisnica o hlasovaní Rady z 25. augusta 2015 a rozhodnutie Rady č. RP/43/2015 z 25. augusta 2015.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka prerušením programu Chaos zaradením reklamy päťkrát, porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či i sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že program Chaos, ktorý bol odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 21. februára 2015 o cca 20:35 hod. v trvaní cca 141 minút a 26 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát, za čo jej bola podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 4.000,- €.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa

povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 308/2000 Z.z., do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodne obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd po oboznámení sa s kompletným administratívnym spisom odporkyne, ktorého súčasťou bol aj záznamu programu (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.) v súlade s názorom odporkyne mal za to, že navrhovateľka prerušením programu Chaos zaradením reklamy porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., keď program Chaos, odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 21. februára 2015 o cca 20:35 hod. prerušila zaradením reklamy päťkrát, hoci obsahoval len štyri kompletne 30-minútové časové úseky a pričom piaty časový úsek trval menej ako 30 minút, t.j. cca 21 minút a 26 sekúnd.

Za stavu, že počet reklamných prerušení v posudzovanom prípade prevýšil počet kompletných 30 - minútových časových úsekov, boli zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., splnené.

K námietke navrhovateľky, týkajúcej sa spisania, resp. nespísania zápisnice zo vzhľadnutia senát najvyššieho súdu uvádza, že s touto námietkou sa už NS SR vysporiadal vo svojich skorších rozhodnutiach napr. sp. zn. 7Sž/2/2013 z 24. septembra 2014, 7Sž/8/2013 z 24. septembra 2014, 3Sž/18/2013 zo 6. mája 2014. Táto ustálená judikatúra najvyššieho súdu prešla aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd SR potvrdil správnosť záverov uvedených v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7Sž/8/2013 z 24. septembra 2014 a sťažnosť navrhovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a svoje závery dostatočne odôvodnil.

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu dáva do pozornosti aj svoje iné rozhodnutie sp. zn. 4Sž/1/2014 zo 7. októbra 2014, z ktorého vyplýva, že: „Námietku navrhovateľky spochybňujúcu proces zisťovania skutkového stavu samotnou Radou ako kolektívnym orgánom, z dôvodu nevyhotovenia zápisnice zo vzhľadnutia záznamu z predmetného audiovizuálneho záznamu, najmä v kontexte absencie uvedenia konkrétneho rozporu skutkového stavu zisteného správnym orgánom a skutkovým stavom tvrdným navrhovateľkou, najvyšší súd hodnotí ako nedôvodnú....

Navrhovateľka napadla nezákonnosť procesného postupu odporkyne pri zisťovaní podkladov pre vydanie preskúmaného rozhodnutia argumentáciou čerpanou z uznesenia rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu České republiky sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že právne závery uvedené v citovanom uznesení nejvyššieho správního soudu vychádzajú z rigoróznejšej právnej úpravy Správního řádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať protokol o úkone dokazovania v správnom konaní vykonanom „mimo ústní jednání“. Najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Nejvyššího správního soudu České republiky uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený a vychádza z právnej úpravy platnej na území iného štátu.

Predovšetkým je potrebné prihliadnúť na slovenskú právnu úpravu regulácie vysielania a retransmisie, kedy v rámci realizácie pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy, táto môže vychádzať z podkladov pripravených zamestnancami Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu, plniacich úlohy spojené s jej činnosťou (§ 4 ods. 4 v spojení s § 5 ods. 1 a 2 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní vyhodnotí ako podstatné, čo vyplýva i z dikcie zákona (§ 22 ods. 1 správneho poriadku). Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p.

Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľky, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa, dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávanú vec v správnom konaní, pričom ohliadku veci možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správnomu orgánu alebo sa ohliadka veci vykonáva na mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti - pozemku, stavby). Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľky mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania.

Najvyšší súd sa nemôže stotožniť ani s námietkou navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie obsahuje nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu. Ústava Slovenskej republiky vo svojom ustanovení čl. 26 ods. 4 vymedzuje situáciu, kedy je možné obmedziť toto ústavné právo a za splnenia akých podmienok. Ide o prípad ochrany práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia a mravnosti. Vychádzajúc z právnej úpravy regulácie vysielania a retransmisie je zrejmý účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa pri vysielaní audiovizuálneho diela dodržať intervaly frekvencie prerušenia programu zaradením reklamy na každý 30-minútový časový úsek. Dôvodom predmetnej povinnosti je ochrana

konzumentov ako televíznych divákov, ako aj ich záujem na prístupe ku kvalitným programom a zachovanie integrity audiovizuálnych diel, čo je aj v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade bol zrejmý legitímny cieľ a to osobitná ochrana divákov pred nadmerným reklamným tlakom a rovnako autorov audiovizuálnych diel v rámci zachovania integrity audiovizuálnych diel, ktorý bolo potrebné chrániť a ktorý opodstatňuje predmetný zásah do práva na slobodu prejavu na základe zákonných obmedzení vyplývajúcich z ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a zároveň primeraný, čím boli splnené všetky podmienky pre obmedzenie ústavou chráneného práva na slobodu prejavu vymedzeného v čl. 26 ústavy, ktoré je možné zaradiť pod limitačnú klauzulu ochrany práv a slobôd iných. Obmedzenie vysielateľa vyplývajúce z § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v oblasti regulácie vysielania je v súlade s právnymi predpismi práva EÚ, t.j. smernicou Európskeho parlamentu a Rady Európy č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (čl. 20 ods. 2).

Rovnako sa najvyšší súd stotožnil s názorom odporkyne týkajúcim sa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 307/2014, ktorý nemožno aplikovať v prejednávanej veci, keďže sa týka inej povinnosti vysielateľov, a to povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov - s tým, že názory a komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru - vyplývajúcej z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z.z.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/43/2015 z 25. augusta 2015 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 1. septembra 2014, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 1 ustanovil, že konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostředek není přípustný.